

ប្រវត្តិការឆ្លងរាលដាលជាសកលនៃជម្ងឺផ្តាសាយ និងប្រភេទមេរោគថ្មី

<p>១៩១៨</p>	<p>ការឆ្លងរាលដាលជាសកល <i>"ផ្តាសាយនៅអេស្ប៉ាញ" ១៩១១</i> ការឆ្លងរាលដាលជាសកលដែលធ្ងន់ធ្ងរបំផុតនៃជម្ងឺផ្តាសាយនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រថ្មីនេះ បានសម្លាប់មនុស្សជាង ៥០០.០០០ នាក់ នៅសហរដ្ឋអាមេរិក និងពី ២០ ទៅ ៥០ លាននាក់ នៅទូទាំងពិភពលោក ។</p>
<p>១៩៥៧-៥៨</p>	<p>ការឆ្លងរាលដាលជាសកល <i>"ផ្តាសាយនៅអាស៊ី" ១៩៥៧</i> រកឃើញដំបូងនៅប្រទេសចិន មេរោគនេះបណ្តាលអោយមនុស្សស្លាប់ប្រហែលជា ៧០.០០០ នាក់ នៅសហរដ្ឋអាមេរិក នៅអំឡុងឆ្នាំ ១៩៥៧-៥៨ ។ ដោយសារប្រភេទមេរោគនេះមិនបានឆ្លងរាលដាលក្នុងចំណោមមនុស្ស ចាប់តាំងពីឆ្នាំ១៩៦៨ មកនោះ គ្មាននរណាម្នាក់ដែលមានអាយុក្រោម៣០ឆ្នាំ មានភាពស្មុំទៅនឹងប្រភេទមេរោគនេះឡើយ ។</p>
<p>១៩៦៨-៦៩</p>	<p>ការឆ្លងរាលដាលជាសកល <i>"ផ្តាសាយនៅហុងកុង" ១៩៦៨</i> រកឃើញដំបូងនៅទីក្រុងហុងកុង មេរោគនេះធ្វើអោយមនុស្សស្លាប់ប្រហែលជាង ៣៤.០០០ នាក់ នៅសហរដ្ឋអាមេរិក នៅអំឡុងឆ្នាំ ១៩៦៨-៦៩ ។ មេរោគ ១៩៦៨ នៅតែឆ្លងរាលដាលនៅឡើយ រហូតដល់បច្ចុប្បន្ននេះ ។</p>
<p>១៩៧៧</p>	<p>ការលេចឡើងនៃប្រភេទមេរោគគ្រុនផ្តាសាយថ្មីនៅក្នុងខ្លួនមនុស្ស <i>"ផ្តាសាយនៅរុស្ស៊ី" ១៩៧៧</i> ដោយនៅដាច់តែឯងនៅភាគខាងជើងនៃប្រទេសចិន មេរោគនេះមានលក្ខណៈស្រដៀងនឹងមេរោគដែលឆ្លងរាលដាលនៅមុនឆ្នាំ ១៩៥៧ ដែរ ។ ដោយហេតុនេះហើយ អ្នកកើតនៅមុនឆ្នាំ ១៩៥៧ ត្រូវបានការពារ ប៉ុន្តែកុមារ និងមនុស្សពេញវ័យដែលកើតក្រោយឆ្នាំនោះ មិនអាចការពារបានទេ ពីព្រោះពួកគេពុំមានភាពស្មុំពីមុនមក ។</p>
<p>១៩៩៧</p>	<p>ការលេចឡើងនៃប្រភេទមេរោគគ្រុនផ្តាសាយថ្មីនៅក្នុងខ្លួនមនុស្ស <i>១៩៩៧</i> ជាលើកដំបូងដែលប្រភេទមេរោគផ្តាសាយមួយ ត្រូវបានរកឃើញថាបានឆ្លងដោយផ្ទាល់ពីសត្វស្លាប់ទៅមនុស្ស ដោយការឆ្លងជម្ងឺនេះមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងការប្រឈមទៅនឹងទីផ្សារសត្វស្លាប់ ។ មនុស្សចំនួន ១៨ នាក់នៅទីក្រុងហុងកុង ត្រូវបានបញ្ជូនទៅកាន់មន្ទីរពេទ្យ ក្នុងចំណោមនោះ មាន ៦ នាក់បានស្លាប់ ។</p>
<p>១៩៩៩</p>	<p>ការលេចឡើងនៃប្រភេទមេរោគគ្រុនផ្តាសាយថ្មីនៅក្នុងខ្លួនមនុស្ស <i>១៩៩៩</i> បានលេចឡើងជាលើកដំបូងនៅក្នុងខ្លួនមនុស្ស ។ មេរោគនេះបណ្តាលអោយកុមារពីរនាក់នៅហុងកុង ធ្លាក់ខ្លួនឈឺ ហើយកន្លែងចិញ្ចឹមសត្វស្លាប់ ប្រហែលជាប្រភពនៃមេរោគនេះ ។</p>

២០០២ ការលេចឡើងនៃប្រភេទមេរោគគ្រុនផ្តាសាយថ្មីនៅក្នុងខ្លួនមនុស្ស
១៧៣២
ភស្តុតាងនៃការឆ្លងនេះត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងខ្លួនមនុស្សម្នាក់នៅក្រុង វីជីនេវរ ក្រោយពីការផ្ទុះជម្ងឺនៅកន្លែងចិញ្ចឹមបសុបក្សីមួយ
។

២០០៣ ការលេចឡើងនៃប្រភេទមេរោគគ្រុនផ្តាសាយថ្មីនៅក្នុងខ្លួនមនុស្ស
១៥៣១
បណ្តាលអោយសមាជិកគ្រួសារពីរនាក់នៅទីក្រុងហុងកុង ត្រូវសំរាកព្យាបាលក្នុងមន្ទីរពេទ្យ ក្រោយពីទៅធ្វើទស្សនកិច្ចនៅ
ប្រទេសចិន ដែលម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេ បានបាត់បង់ជីវិត ជាបុរសអាយុ ៣៣ឆ្នាំ ។
(សមាជិកគ្រួសារទីបីក៏ត្រូវស្លាប់នៅប្រទេសចិន ដោយសារជម្ងឺផ្លូវដង្ហើមដែលពុំបានធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យ ។)
១៧៣៧
ក្នុងករណីដំបូងដែលគេបានរាយការណ៍អំពីប្រភេទមេរោគនេះ នៅក្នុងខ្លួនមនុស្ស មានមនុស្ស ៨៩ នាក់នៅប្រទេសហូឡង់ ដែល
ភាគច្រើនជាកម្មករនៅតាមកសិដ្ឋានចិញ្ចឹមបសុបក្សី បានធ្លាក់ខ្លួនឈឺ ដោយមានជម្ងឺភ្នែក ឬរោគសញ្ញាដូចជាជម្ងឺគ្រុនផ្តាសាយ ។
បន្តពេទ្យម្នាក់ដែលបានទៅពិនិត្យកសិដ្ឋានចិញ្ចឹមបសុបក្សីមួយកន្លែងដែលទទួលរងការឆ្លង បានបាត់បង់ជីវិត ។
១៧៣២
បណ្តាលអោយមនុស្សម្នាក់ត្រូវសំរាកព្យាបាលនៅមន្ទីរពេទ្យ នៅទីក្រុងញូវយ៉ក ។
១៥៣២
បណ្តាលអោយកុមារម្នាក់ឈឺនៅទីក្រុងហុងកុង ។

២០០៤ ការលេចឡើងនៃប្រភេទមេរោគគ្រុនផ្តាសាយថ្មីនៅក្នុងខ្លួនមនុស្ស
១៥៣១
បណ្តាលអោយមនុស្ស ៤៧ នាក់ធ្លាក់ខ្លួនឈឺនៅប្រទេសថៃ និងវៀតណាម ក្នុងនោះមាន ៣៤នាក់បាត់បង់ជីវិត ។ អ្នកស្រាវជ្រាវ
មានក្តីបារម្ភខ្លាំង ដោយសារប្រភេទគ្រុនផ្តាសាយនេះ ពិព្រោះវាបណ្តាលអោយស្លាប់យ៉ាងស្បើមស្លាត់ ហើយរីករាលដាលពេញ
ទ្វីបអាស៊ី ។
១៧៣៣
ត្រូវបានរាយការណ៍ជាលើកដំបូងនៅក្នុងខ្លួនមនុស្ស ។ មេរោគប្រភេទនេះ បង្កជម្ងឺដល់កម្មករកសិដ្ឋានចិញ្ចឹមបសុបក្សីពីរកន្លែង
នៅប្រទេសកាណាដា ។
១១៣៧
ត្រូវបានរាយការណ៍ថាបានរកឃើញជាលើកដំបូងនៅក្នុងខ្លួនមនុស្ស ។ មេរោគនេះបង្កអោយទារក ២ នាក់ឈឺនៅប្រទេសអេហ្ស៊ីប ។
ឪពុករបស់ទារកម្នាក់ ជាអ្នកជួញដូរមនុស្សបក្សី ។

២០០៥ *១៥៣១*

ករណីឆ្លងទៅមនុស្សដោយសារមេរោគប្រភេទ ៖៥៧១ កើតឡើងជាលើកដំបូងនៅកម្ពុជា កាលពីខែកុម្ភៈ ។ នៅខែមេសា អង្គការសុខភាពពិភពលោក រាយការណ៍ថាមានអ្នកជំងឺ ០៤ ករណីនៅកម្ពុជា ដោយសុទ្ធសឹងតែបាត់បង់អាយុជីវិត ។ នៅខែកក្កដា ឥណ្ឌូនេស៊ីរាយការណ៍ជាលើកដំបូងអំពីករណីនៃមេរោគនេះ ដែលមានគ្រោះថ្នាក់ដល់អាយុជីវិត ។ នៅបីខែបន្ទាប់មកទៀត ៧ ករណីត្រូវបានអះអាងដោយមន្ទីរពិសោធន៍ ថាមានការឆ្លងនៃមេរោគ ៖៥៧១នៅឥណ្ឌូនេស៊ី ហើយបណ្តាលអោយមនុស្ស ០៤ នាក់ស្លាប់ ។ នៅថ្ងៃទី០១ ខែវិច្ឆិកា អង្គការសុខភាពពិភពលោក រាយការណ៍អំពីករណីឆ្លងនៃមេរោគ ៖៥៧១ ដែលអះអាងដោយមន្ទីរពិសោធន៍ ដែលចេះតែកើនច្រើនឡើង សរុបចំនួន ១២២ករណី នៅទូទាំងពិភពលោក ដោយបណ្តាលអោយមនុស្សស្លាប់ ៦២នាក់ គិតចាប់តាំងពីខែមករា ឆ្នាំ២០០៤ មក ។ ការឆ្លងទៅមនុស្ស ត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងប្រទេសអាស៊ីបួន ក្នុងនោះមាន : ថៃ វៀតណាម កម្ពុជា និងឥណ្ឌូនេស៊ី ។

ដកស្រង់ចេញពីអង្គការសុខភាពពិភពលោក ថ្ងៃទី៣០ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០០៥